

Una beatificació inoportuna

Dll, 9/11/2020 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

La recent beatificació de Joan Roig al temple de la Sagrada Família ha estat escàndol per uns i per altres l'exercici legítim del dret a la llibertat religiosa. El sector de les activitats escèniques, i el món de la cultura en general, sempre molt sensibles a les qüestions de les pràctiques religioses, han protestat immediatament. Consideren que hi ha un tracte desigual. Les activitats escèniques estan tancades fins a una nova ordre del Procicat i aquest autoritza la celebració d'un esdeveniment religiós que aplega a més de 600 persones. No s'enten. ¿Per què aquesta diferència de criteris? L'única raó que explica aquesta diferència de tracte és l'exercici d'un dret fonamental garantit per la constitució. Res a objectar formalment. Els drets fonamentals només es poden limitar en determinades ocasions i sota l'empara d'una llei especial. No és el cas. Però, es pot renunciar a l'exercici d'un dret fonamental quan això pot ser molt d'escàndol o de privilegi. En aquest cas, la consciència, més enllà del que digui la norma, ha de ser prou madura per discernir com actuar. L'acompliment de les normes no exonera la responsabilitat moral de les actuacions, personals o col·lectives. En l'acte de beatificació del passat dissabte han fallat els criteris de l'Estat i de la Generalitat en relació a la celebració d'actes religiosos i ha fallat la misericòrdia de l'Església catòlica amb els afectats i perjudicats per la Covid 19.

Entenc i comprenc la indignació del sector de les arts escèniques. El tancament dels teatres i la prohibició de les seves activitats situa a molta gent al límit de les seves possibilitats en situació molt crítica per la disminució del seus ingressos. Els criteris governamentals per tancar les sales culturals no s'apliquen per igual en els temples religiosos. Davant d'això és molt comprensible les airades protestes d'aquest sector que es sent agreujat per la laxitud de criteris davant la celebració de la beatificació. Res d'això hauria passat si s'hagués aplaçat la beatificació. El reconeixement de la santedat pot esperar moments propiciatoris. Però la diòcesi de Barcelona no ho ha entès així. Han fet al contrari que la diòcesi de Vic. El bisbe de Vic, conjuntament amb els Frares Caputxins de Catalunya, promotors de la beatificació de tres frares caputxins, han decidit que "en el context actual era més prudent posposar la celebració sense fixar una nova data de moment (...) en el context sanitari actual s'ha considerat que era més prudent evitar actes que afavoreixen la mobilitat i la concentració de persones com reclamen les autoritats sanitàries". A Barcelona, la llibertat de culte s'ha imposat a la llibertat de la cultura.

Els responsables de la diòcesi de Barcelona no han estat prudents i no han renunciat al privilegi associat a la consideració de la pràctica religiosa com un dret fonamental constitucional. Han fet un celebració inoportuna i inadequada pels moments que estem vivint. La diòcesi de Barcelona ha tirat pel dret sense adonar-se que el seu gest és un motiu d'escàndol per moltes persones que la crisi de la Covid 19 les ha situat en una situació desesperant. La seva manca de misericòrdia ha estat motiu d'escàndol per moltes persones. Com a cristià lamento que ni els organitzadors de l'acte de la Sagrada Família ni els devots assistents, on hi havia algunes autoritats, hagin tingut present les encertades paraules de l'Evangelí "no sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu" (1Co 30,32). El recent traspassat mossèn Josep Cardús encertà amb la

següent afirmació perfectament aplicable en aquesta ocasió *“primer es la gent, i la practica religiosa va en segon”*. Lamentablement, la meva diòcesi no ha renunciat al seu privilegi i ha preferit situar la pràctica religiosa per davant de la gent.

He vist que el bisbat de Barcelona ha demanat disculpes per si alguna persona s’ha pogut sentir ferida per la cerimònia de beatificació. És d’agrair. Però, com es desprèn del meu escrit, la qüestió de fons és haver-se fet la cerimònia i no haver renunciat, com a gest de solidaritat, al privilegi atorgat pel reconeixement constitucional. La Constitució garanteix el dret a la pràctica religiosa, però no impedeix renunciar a l’exercici d’aquest dret. I aquest dissabte era una bona ocasió per fer-ho.